

Odkazem profesora Libora Mička, který si stále připomínáme, je život v pravdě a pečlivé dodržování morálních zásad i zdravého životního stylu, čímž byla prochnuta i jeho vědecká práce.

M. SVOBODA

K osmdesátinám Stanislava Julínka

Někdejší člen katedry historie Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity doc. PhDr. Stanislav Julínek, CSc., se dožije 6. května 2011 osmdesátých narozenin. Jubilant po skončení druhé světové války přišel na reálné gymnázium při státním mužském učitelském ústavu na Starém Brně. V roce 1949 zapsal na Pedagogické fakultě MU obory dějepis, výtvarná výchova a občanská výchova, později v letech 1955-1960 prošel nástavbovým studiem knihovnictví při tehdejší Fakultě osvěty a novinářství Univerzity Karlovy v Praze. Po učitelské a knihovnické praxi byl v roce 1968 přijat jako odborný asistent na katedru dějepisu Pedagogické fakulty MU, kde byl pověřen výukou teorie vyučování dějepisu.

Nejen jeho pedagogická, ale i vědecká práce jsou spjaty s obecnou didaktikou a oborovou didaktikou dějepisu. Již v roce 1971 předložil k obhajobě rigorózní práci na téma *Zásada trvalosti a její význam ve vyučovacím procesu*; tu úspěšně obhájil na katedře pedagogiky Pedagogické fakulty MU 21. ledna 1972 a získal titul doktor filozofie (PhDr.). V tomto období se podílel na přípravě výběru krásné literatury pro výuku dějepisu v 7. a 8. ročníku základní školy (Brno 1971 a 1974), zabýval se významem bibliografie pro regionální práci učitele dějepisu, zpracoval bibliografii k didaktice dějepisu, studoval problematiku spolupráce muzea a školy z hlediska přípravy posluchačů dějepisu, provedl výběr vyučovacích pomůcek k vlastivědnému učivu 5. ročníku obecné školy a přispěl k poznání regionálních dějin svého rodného Vyškova (Velešovice 1972). Pronesl také diskusní příspěvky na vědeckých konferencích, a to i v zahraničí: např. na sympoziu *Statisches Bild* v Greifswaldu v roce 1972 hovořil o uplatňování didaktické

techniky při didaktické přípravě posluchačů studia dějepisu. Podílel se rovněž na pracích spojených s úpravami učebních plánů a osnov interního, dálkového a postgraduálního studia dějepisu, stejně jako na budování sbírek názorných pomůcek a úsilí o obsahovou a technickou modernizaci výuky. Zkoumal také podíl dějepisného učiva na utváření estetického citění mládeže.

V 80. letech se Stanislav Julínek podílel na řešení vědeckovýzkumného úkolu Metodické využití didaktických prostředků ve vyučování dějepisu. V souvislosti se zaváděním nového pojetí výuky dějepisu na základních a středních školách a nových učebních plánů se zúčastnil proškolení učitelů těchto stupňů škol. V roce 1984 obhájil na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze kandidátskou disertaci *Výchova výtvarným uměním ve výuce dějepisu* a získal vědeckou hodnost kandidáta pedagogických věd. Publikoval stati týkající se historie dějepisné výuky na českých základních školách z hlediska vývoje učebních plánů, učebních osnov a školních učebnic, estetické výchovy v dějepisném vyučovacím procesu, didaktické analýzy jako východiska pro funkční volbu vyučovacích prostředků ve výuce dějepisu, základních metodických postupů s využitím učiva z dějin umění při výuce dějepisu a exkurzní činnosti jako součásti odborné a didaktické přípravy posluchačů historie. S novými poznatky z oborové didaktiky vystoupil i na III. drážďanských dnech na Vysoké škole pedagogické v Drážďanech v roce 1985. Na základě úspěšné pedagogické a vědecké činnosti byl v roce 1988 jmenován docentem pro obor didaktika dějepisu.

Své názory na didaktiku dějepisu předložil v učebním textu *Úvod do teorie a praxe výuky dějepisu* (Brno 1995). Vedl rovněž autorský kolektiv, který připravil celostátní vysokoškolskou učebnici didaktiky dějepisu (Brno 2004). Do dalších let mu jeho vzpomínající kolegové přejí vše nejlepší.

J. VACULÍK